

Lạ Thật!

Hồng Thủy

Đang ngồi đọc báo, Phong giật mình vì tiếng la của vợ.

- Đã nói anh bao nhiêu lần rồi, đôi vợ cời ra, nếu dơ thì cho vào giỏ trong phòng giặt. Nếu sạch thì bỏ lại vào trong đôi giày tử tế. Tại sao anh cứ vứt lung tung cạnh đôi giày là thế nào?

Phong trả lời mắt vẫn không rời tờ báo.

- Em cứ tưởng em sạch lắm mà thật ra em chả sạch tí nào. Đôi vợ mới cời ra còn mồ hôi phải để bên ngoài cho nó thoáng, để vào trong giày thì kinh chết, sẽ có mùi không thơm tí nào.

- Nếu sợ dơ sao không bỏ giặt?

- Nhưng mà nó chưa dơ, mới đi lần đầu có vài tiếng đồng hồ, để nó thoáng một lúc là sạch ngay có gì đâu mà phải giặt?

Hương vùng vằng đi vào trong bếp, miệng lầm bầm.

- Nhà lúc nào cũng bừa bộn, vừa dọn xong lại bày ra ai mà chịu được. Một ngày phải rửa cho anh không biết bao nhiêu cái ly. Uống xong ngậm nước lại vứt cái ly đó. Một lát lại lấy ly mới ra rót nước. Uống xong lại bỏ, rồi lại lấy ly mới. Một mình mà xài cả đồng ly

- Sao em nói nhiều thế. Anh muốn yên tĩnh đọc báo một chút cũng không được.

- Nói nhiều mà còn bừa thế này, không nói nhà sẽ như cái chuồng heo

- Chuồng heo yên tĩnh còn sướng hơn, nhà sạch mà phải nghe cằn nhằn tối ngày.

- Anh bỏ cái giông cái chày cái cối đi có được không?

Thấy giọng Hương có vẻ gậy cấn, Phong cầm tờ báo bỏ lên lầu. Hai mươi phút sau lại nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, Phong bắt đầu thấy hồi hộp "*bỏ mẹ, mẹ này lại mò lên, sắp mở máy nữa rồi.*" Y chang, giọng Hương léo nhéo trong buồng tắm.

- Tại sao mỗi lần dùng toilette xong anh không làm ơn bỏ cái giá để ngồi xuống, cứ để dựng đứng là thế nào. Phải nghĩ đến vợ mình còn dùng nữa chứ. Bộ muốn tôi cũng đứng tè à.

Phong phì cười.

- Nếu em đứng tè được cũng nên lắm. Bỏ cái đó xuống nặng nhọc lắm hay sao mà em phải la um xùm vậy?

Hương lườm chông

- Không nặng nhọc sao anh không làm?

- Tại anh quên.

- Quên khôn quá vậy. Lâu lâu quên còn được, đằng này quanh năm ngày tháng quên.

Phong xuống giọng làm lạnh.

- Hôm nay anh nghe đủ rồi. Nói ít thôi anh còn nhớ được, lần sau sẽ chừa. Nói nhiều quá anh không nhớ hết nổi, lại mất công nói nữa.

Hương cười,

- Em nói một câu nữa thôi. Sao anh hay quên tắt đèn vậy? Tối hôm qua anh để quên đèn trong phòng computer cả đêm, như vậy thì chết tiền điện.

- Sorry, lần sau anh sẽ nhớ.

Sợ Hương sẽ nói thêm gì nữa, Phong vội lĩnh xuống nhà. Vừa bật tivi lên chưa kịp coi, giọng Hương đã lanh lảnh ở cầu thang.

- Dùng điện thoại xong không bao giờ thềm bỏ vào cái base của nó để charge. Cứ vứt lung tung, đến lúc người ta dùng thì hết pin.

Phong lờ đi như không nghe thấy cho yên chuyện, chàng làm bộ chăm chú nhìn vào tivi.

Hương ngồi xuống cạnh chông.

- Em vừa nói gì anh có nghe không?

Phong làm bộ ngạc nhiên:

- Không, tưởng vụ tắt đèn là vụ chót rồi nên anh không để ý.

- Anh đừng có vờ vịt, em nói to chứ có nói nhỏ đâu. Em muốn anh nhớ đừng vứt điện thoại ở ngoài như vậy nữa.

Phong bực mình nói to:

- Ô kê, ô kê, ô kê.

Biết chông cáu, Hương yên lặng bỏ vào trong bếp. Nàng nghĩ thầm "*Đàn ông lạ thật, mình nói toàn những cái đúng, có gì sai đâu mà cũng bực mình là thế nào. Sao chả biết phục thiện gì cả.*"

Đang bực mình nên Phong không sao chăm chú coi tivi được. Tự nhiên chàng muốn đi ra ngoài cho thoải mái. Thấy chồng mở cửa bếp đi ra garage Hương vội hỏi.

- Anh đi đâu vậy?
- Anh đi ra ngoài một chút.
- Trời lạnh sao anh không mặc áo ấm vào?
- Anh quên.

Phong quay lại lấy cái áo khoác da, Hương nghĩ thầm "*quên, quên, cái gì cũng quên, quên như vậy ốm ai lo*". Nghĩ thôi chứ Hương không dám nói ra sợ chồng lại cáu.

Thấy vợ đứng tần ngần, Phong thương hại giọng chàng dịu xuống.

- Anh ra Safeway mua bánh mì, em cần mua gì không?

Hương vui vẻ.

- Em cũng định ra Safeway xem có chậu cúc nào đẹp không mua về chưng Tết.

Nghe tới Tết Phong giật mình.

- Sắp Tết rồi cơ à.
- Tuần tới rồi.
- Nhanh quá nhỉ.

Sợ Hương đòi đi chung, Phong bước vội ra cửa.

- Để anh xem, nếu có Cúc Đại đoá đẹp anh sẽ mua, Cúc hoa nhỏ chán lắm.

Vừa lái xe Phong vừa suy nghĩ "*Vợ mình cái gì cũng được, xinh đẹp, giỏi giang, chỉ có tật tối ngày cần nhân chồng. Mấy cái tiểu tiết đó, có đáng gì đâu mà phải cáu kỉnh lèm bèm. Chồng quên thì vợ làm dùm, chết chóc gì mà lúc nào cũng phải la toáng lên, đàn bà lạ thật*". Thoát được vợ rồi Phong thấy nhẹ cả người. Chàng biết Hương muốn cùng đi với chàng ra chợ, nhưng Phong ớn đi xe chung với Hương lắm. Ngồi bên nhau thế nào Hương cũng có một cái cứ gì đó để cần nhân. Chẳng hạn như "*Xe gần hết xăng rồi sao anh chưa chịu đổ*". "*Này, này, có người sắp đi qua đường kia kia, coi chừng đấy nhé. Sao anh lái nhanh quá vậy, v... v...*" Có lần Phong đang hứng chí nói chuyện, tưởng Hương chăm chú nghe, ai dè Hương cắt ngang bằng một câu lãng xẹt làm Phong vừa giận vừa mất hứng:

- Anh chú ý lái xe đi, đừng nói nữa, sắp sửa đến exit rồi đó. Lần trước anh ham nói chạy lố luôn, anh nhớ không?"

Thật ra những cái Hương nhắc đều đúng, nhưng không hiểu sao, giọng nói và lối nói của Hương làm Phong rất khó chịu. Đi chợ, Phong thích nhất là chỗ bán thịt nguội và đủ thứ fromage. Cứ mỗi lần Phong vừa đụng vào miếng paté nhập cảng từ Canada là Hương nói liền,

- cholesterol của anh cao lắm mà cứ thích ăn paté với fromage. Phải tránh mấy thứ đó đi mới được.

Hôm nay đi chợ một mình, Phong quyết định phải mua cả paté lẫn fromage. Lâu lâu ăn một lần chết chóc gì mà sợ. Ăn rồi, uống rượu chát nó sẽ tan đi. Phong thấy mình vui và hí hửng như một đứa con nít. Đi ngang chỗ bán café Starbuck, mùi café thơm lừng thật hấp dẫn. Phong ghé vào mua một ly café. Nhìn quanh quất, những cái bàn vuông nhỏ và ghế xung quanh đều có người ngồi hết, ngoại trừ một cái bàn, có một người đàn bà trẻ ngồi còn dư hai ghế. Phong ngập ngừng, chưa biết có nên hỏi xin phép ngồi xuống đó không thì bà ta đã lên tiếng:

- Ông có thể ngồi vì hai ghế đó trống, không có ai ngồi cả.

Phong nói cảm ơn và ngồi ngay xuống. Người đàn bà vui vẻ bắt chuyện. Bà tự giới thiệu làm nghề Realtor và than lúc này nhà bán rất chậm. Phong cũng cho biết chàng mới về hưu được mấy tháng nay, đang quyết định không biết có nên volunteer làm một việc gì không, cho đỡ cảm thấy buồn chán. Bà ta rủ Phong ghi tên vào Câu lạc bộ thể thao mà bà ta là một thành viên trong ban quản trị. Bà ta nói, có nhiều chương trình rất hay và bổ ích. Trước khi cáo từ, bà ta bắt tay Phong, đưa cho chàng tấm danh thiếp, nhìn chàng bằng đôi mắt thật đẹp và ướt át cộng với nụ cười thật tươi.

- Hy vọng sẽ được gặp lại ông ở Câu lạc bộ thể thao mà tôi vừa giới thiệu với ông. Tôi bảo đảm với ông, ông sẽ không có một chút thì giờ nào trống để cảm thấy nhàm chán.

Người đàn bà quay lưng đi, Phong nhìn theo, bà ta có dáng người thật cân đối. Đôi mắt lấp lánh theo nhịp đi vội vã trông rất hấp dẫn. Phong đọc nhanh tấm danh thiếp cầm trong tay. "Helena Fitzgerald", chàng đoán Helena khoảng gần 50. Bỏ tấm danh thiếp vào túi, Phong ngạc nhiên thấy mình bỗng dưng huyết sáo một điệu nhạc thật vui. Lâu lắm rồi anh đâu có huyết sáo. Lạ thật ấy nhỉ. Phong đi ngay vào chỗ bán hoa, mấy chậu cúc

vàng tươi, bông nở thật lớn như đang chào đón Phong. Chàng chọn ngay hai chậu nhiều hoa nhất và nghĩ thầm "*Hương sẽ thích lắm đây*". Điện thoại reo, giọng Hương lạnh lạnh ở đầu dây.

- Cái Valise cũ mình mang từ Việt Nam qua hồi 75 đâu rồi anh?
- Anh vứt đi rồi, sao tự nhiên em lại hỏi tới cái valise cũ mèm đó?
- Em dọn nhà ăn Tết, phải chuyển bớt một ít đồ xuống basement nên mới biết cái valise đã biến mất rồi. Em không tưởng tượng được anh có thể vứt cái valise đó đi.
- Nó cũ quá đến nỗi lên mốc hết cả phía ngoài, không vứt đi thì để làm gì.
- Anh là người không có trái tim. Nói xong Hương cúp điện thoại cái rụp.

Phong ngạc nhiên không hiểu sao tự nhiên vợ chàng lại giận dữ chỉ vì chàng vứt đi một cái valise cũ. Chàng nhìn hai chậu cúc vàng tươi một cách chán nản. Tưởng mua hai chậu cúc này về, Hương sẽ mừng hóm và cảm ơn chàng rối rít. Nhưng cái điệu này là không êm rồi. Hai chậu cúc chẳng bù được tội lỗi vứt đi cái valise vừa cũ vừa dơ vì đầy mốc. Đàn bà lạ thật, đúng là mình lầy phải mụ điên. Phong than thầm như vậy. Vứt cái valise cũ đi, chứ có phải vứt mấy đũa con xuống sông như thằng cha báo mới loan tin đâu, mà lại bị mắng là không có trái tim. Phong cứ lặp đi lặp lại bốn chữ đó, cuối cùng chàng bỗng nổi xung thiên nói một mình "*Không có trái tim thì ông cóc về nhà nữa. Thay vì về nhà nghe cần nhân, mình đi thẳng đến cái Câu lạc bộ thể thao mà Helena giới thiệu xem sao*". Nghĩ là làm. Một tiếng đồng hồ sau Phong đã trở thành hội viên của Câu lạc bộ "*Khoẻ và Vui*". Chàng lái xe về nhà với ý định lấy quần áo thể thao và trở lại Câu lạc bộ tập liền ngay ngày đầu xem sao. Chàng chợt nghĩ đến phản ứng của Hương, chắc Hương ngạc nhiên và bức mình lắm, vì chàng đã tự ý quyết định mà không hỏi ý kiến vợ. "*Who cares?*" Phong mệt mỏi lắm rồi. Cần nhân là nghề của Hương mà, Phong nghĩ vậy.

Chàng bước vào nhà chờ Hương la hét vì tội vứt valise cũ đi. Phong ngạc nhiên thấy Hương ngồi yên lặng trong bếp như một con mèo nhỏ, hai mắt đỏ hoe. Hương làm bộ như không biết sự có mặt của Phong. Nàng chẳng nói chẳng rằng.

- Em sao vậy? Phong hỏi nhẹ nhàng.
- Chả sao cả, giọng Hương thật lạnh
- Chả sao cả, mà mắng người ta là không có trái tim. Nói cho anh biết, tội vứt cái valise cũ đã lên mốc là tội nặng lắm à?

Hương vẫn im lặng không trả lời. Phong cáu tiết.

- Em điên vừa vừa chứ, không thôi anh để em ở một mình đó. Anh chịu hết nỗi rồi.

Nói xong Phong bỏ lên lầu lấy quần áo. Khi Phong trở xuống thì Hương đang gục đầu xuống bàn khóc tấp tức. Phong càng điên thêm nữa, chàng gay gắt hỏi.

- Ai làm gì mà khóc mới được chứ. Mắng người ta đã, rồi lại khóc thì lạ thật.
- Anh đúng là người vô tình, anh không biết quý kỷ niệm gì cả.

Phong hơi chột dạ.

- Tại sao em nói vậy?
- Anh có nhớ cái valise đó là cái valise kỷ niệm, hai vợ chồng mình đã chọn mua sau ngày cưới để đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt không?
- Anh quên mất, nhưng nó cũ và lên mốc hết rồi. Thôi, anh xin lỗi.

Phong phải nói vậy cho vợ vui lòng, chứ Phong đang nghĩ thầm "*Cái thằng chồng lù lù đây không lo o bé, lo tiếc cái valise cũ mèm, rồi cần nhân cửi nhữ làm to chuyện, đàn bà lạ thật*".

Phong có biết đâu, chả riêng gì Phong và Hương. Tất cả những cặp vợ chồng trên cái cõi đời này, trong cuộc sống chung, không biết bao nhiêu ngàn lần, họ phải thốt ra hai chữ "*Lạ thật*". Thực ra, hai người một trai một gái, sinh ra trong một gia đình cùng bố mẹ, cùng máu mủ, cùng chung sự giáo dục, mà tính nết còn khác biệt nhau. Nhiều khi anh em còn không hợp với nhau, không chịu đựng được nhau. Huống hồ hai người xa lạ, sinh trưởng trong hai gia đình khác hẳn nhau, hoàn cảnh và sự giáo dục hoàn toàn khác biệt. Bỗng dưng họ gặp nhau, hai trái tim đập loạn xạ bèn, nói một cách văn hoa là hai trái tim đập chung một nhịp, rồi họ yêu nhau, lầy nhau. Trong cuộc sống chung, những thơ mộng êm đềm của ngày mới cưới rất ngắn ngủi. Sau đó, các cô cậu nhóc tí ra đời, bao nhiêu vất vả, lo lắng, muộn phiền trong cuộc sống. Chưa kể những suy nghĩ khác nhau giữa đàn ông với đàn bà. Vậy mà họ vẫn sống được với nhau, vẫn cố gắng san bằng những khác biệt, để mái ấm gia đình được bền vững, thì quả thật là một điều khiến ai cũng phải thốt ra hai chữ "*lạ thật*", chứ chả riêng gì những người trong cuộc.